

Iceberg

Paco Romeu

Introducció / Verònica Cantó

TEATRE
bromera

Premi de Teatre Palanca i Roca - Ciutat d'Alzira

(La sala principal d'una casa deshabitada plena d'embalums coberts per llençols; potser són mobles o electrodomèstics, potser caixes o baguls.

Per l'esquerra sentim obrir-se una porta, una porta tancada amb quatre panys, una porta que fa molts anys que no s'obri. Entra ABEL, d'uns quaranta i pocs anys, va amb cadira de rodes. Sense atrevir-se a passar del tot, observa l'estança com si no hi haguera vingut en molt de temps. Sospira. Avança uns metres i lleva un llençol que cobreix un aparell de televisió col·locat al prosceni, d'esquena al públic. L'engega: un noticiari informa sobre la mort del músic Antonio Vega. És el dia 12 de maig de 2009.

Just quan comencen a sonar les primeres notes de Chica de ayer, de Nacha Pop, algú colpeja la porta. ABEL apaga la televisió i la torna a cobrir, mira el seu rellotge i ix per tal d'obrir.)

ABEL. *(Tornant a entrar per l'esquerra.)* Passeu, passeu...
(Darrere entren ADAM i ROSA, ambdós amb aspecte elegant i acomodat. Ella, d'uns quaranta anys, amb ulleres negres, camina del braç del seu company, potser uns anys major que ella.) Enteneu el valencià?

ROSA. Jo sí.

ABEL. (*Mirant ADAM.*) No importa. *Me paso al castellano.*

ROSA. (*Assenyalant ADAM.*) Per ell no ho faces. Adam és sordmut i només entén la llengua de signes.

ABEL. (*Assenyalant-se la boca.*) No sap llegir els...?

ROSA. Els llavis? Només en anglés.

ABEL. Vaja. (*Saludant ADAM amb un gest exagerat.*) Hello!

(*A ROSA.*) En eixe cas, t'ho explique a tu, i en pau.

ROSA. Està bé.

ABEL. Ací tenim el saló menjador. La cuina està darrere d'aquell paravent, però el podeu plegar i ja teniu cuina *office*. La porta de la dreta és la del bany i el corredor duu als... (*ABEL assenyala amb la mà tot el que va dient i s'adona que ADAM va seguint amb la mirada les seues indicacions, però veu que ROSA es limita a escoltar.*) Disculpa'm, no me n'havia adonat. Tu no t'hi veus.

ROSA. No, però continua. Entre el que Adam veu i el que jo sent ens farem una idea completa.

ABEL. Deia que el corredor duu als tres dormitoris.

ROSA. Només hi ha una planta?

ABEL. No, dalt hi ha una andana. Una cambra sense barandats, diàfana. Ja saps com eren abans les cases de poble. Si no m'enganye, no funciona el llum de l'escala; però, si voleu pujar a veure-la, aneu amb compte de no entropessar. (*S'adona que ha clavat la pota.*) Disculpa'm. És només una manera de parlar.

ROSA. Tranquil. I tu no ens acompanyes?

ABEL. Jo no puc pujar-hi. Vaig amb cadira de rodes.

ROSA. (*Rient.*) Jo em pensava que eres molt baixet!
(*ADAM, divertit, s'encomana de les rialles de ROSA i ABEL.*) Estem apanyats. Entre els tres no en fem un.

ABEL. Tampoc és això.

ROSA. És també una manera de parlar.

ABEL. Puc fer-te una pregunta?

ROSA. Clar.

ABEL. Com podeu comunicar-vos? Vull dir, si tu no t'hi veus i ell no...

ROSA. Ens entenem i punt. No hi ha un pati o un jardí?

ABEL. Està l'antic corral. Hi ha una figuera, però fa molts anys que no es neteja. Deu estar tot fet un desastre.

ROSA. Sí, les figueres són molt brutes. Ha d'estar ben femada.

ABEL. (*Seriós.*) Què vols dir?

ROSA. Les figues, quan no es cullen, cauen a terra i serveixen d'adob. Et passa alguna cosa?

ABEL. No, no res; és només que feia quinze anys que no hi venia. Aquesta casa em porta molts records. A més, acaben de dir a les notícies que ha mort Antonio Vega i encara no ho he acabat de digerir.

ROSA. Antonio Vega?

ABEL. Sí. El de Nacha Pop.

ROSA. Jo vaig estar una vesprada amb ell.

ABEL. De veritat?

ROSA. Sí, a Madrid. Però d'això ja fa molts anys.

ABEL. Tu no ets del poble. No t'havia vist mai.

ROSA. A mi, en canvi, em sona la teua cara.

ABEL. Ah, sí?

ROSA. Bromes a part, em fa la sensació que tu i jo ja hem parlat abans.

ABEL. No seria estrany. Bé, si vols que Adam faci una ullada al pati...

ROSA. Jo crec que ja hem vist prou.

ABEL. M'imagina que haureu de parlar. Jo vaig a intentar anar al bany. Quan vivia ací encara no necessitava la cadira.

ROSA. Vols que t'ajude Adam?

ABEL. No, me les apanye bastant bé.

ROSA. És dur acostumar-s'hi. Jo tampoc sóc cega de naixement.

ABEL. *(Eixint per la dreta.)* Aleshores sí que és possible que et sone la meua cara.

ROSA. Ja t'ho deia jo.

(ROSA i ADAM aprofiten l'absència d'ABEL per a mantenir una conversa en llengua de signes. Com que ROSA no s'hi veu, ha de palpar amb les mans els gestos d'ADAM. Ell opina que han de moure i ella li demana que tinga una mica de paciència. És molt probable que ningú entre el públic arribe a entendre absolutament res. Sentim per la dreta el soroll de la cisterna i poc després torna a entrar ABEL.)

ABEL. Encara no sé el teu nom.

ROSA. Tu ets Abel.

ABEL. Com ho saps?

ROSA. Per l'anunci.

ABEL. I tu ets...?

ROSA. Rosa. Rosa Maria. Adam m'ha dit que la casa està feta un desastre.

ABEL. Ja t'he dit que feia quinze anys que no hi venia. Ja no em queda família, i tampoc no he pogut trobar ningú que volguera fer-se'n càrrec.

ROSA. De tota manera, quan Adam ha vist la façana, li ha paregut un palau.

ABEL. Sí. Fa quaranta anys era de les millors cases del poble.

ROSA. Tu vols desfer-te de la casa, veritat?

ABEL. El que voldria és oblidar-la. Però tampoc no em puc permetre regalar-la.

ROSA. Ja. És curiós.

ABEL. Què?

ROSA. És curiós com la vida va passant i moltes coses van quedant-se pel camí.

ABEL. Això és cert. A mi mateix, de vegades, em costa reconèixer-me quan faig la vista enrere.

ROSA. Però, unes altres, és just el contrari. Fixa't en mi: des de menuda, sempre havia volgut ser cega.

ABEL. De veritat?

ROSA. Sí, i que em portaren del braç i m'ajudaren a travessar el carrer. I ara, ja veus.

ABEL. Com es diu quan tens la sensació que estàs tornant a viure alguna cosa?

ROSA. Un *déjà vu*.

ABEL. Això, un *déjà vu*. Aquesta conversa ja l'he tinguda abans. (*S'ho pensa un segon.*) No sé qui em va dir una vegada que el *déjà vu* no és un record.

ROSA. I què és?

ABEL. Just el contrari: la intuïció d'alguna cosa que encara ens ha de passar.

ROSA. Això no té massa sentit. És psicòloga, eixa amiga teua?

ABEL. Quina amiga?

ROSA. *(Somrient, oferint-li la mà a ABEL.)* Encara no saps qui sóc?

(ABEL agafa la mà de ROSA. Commocionat, tracta de buscar els ulls de ROSA darrere les ulleres negres.)

ABEL. *(Tartamudejant.)* No pot ser.

ROSA. Em pensava que ja no tartamudejaves.

ABEL. Maria?

ROSA. *(Traient una pistola i tractant d'apuntar ABEL.)*
Rosa Maria.

(ROSA dispara sis vegades sobre ABEL. Almenys un parell de bales encerten en el blanc. ABEL queda mort a la cadira de rodes. ROSA assenyala un dels embalum i li diu alguna cosa a ADAM en llengua de signes. ADAM s'acosta a l'embalum i el descobreix: és un bagul. ADAM l'obri i trau una pala. ROSA assenyala el camí cap a la dreta, en direcció al pati. ADAM deixa la pala sobre les cames d'ABEL i empenyent la cadira de rodes amb ROSA agafada d'un dels seus braços, ix per la dreta.)